

A review about a letter of photography Association of Press Photographers- 2018

۱۳۹۷۱۳ مهر ۱۳۹۷خبرگزاری جمهوری اسلامی

🔍 [بازار](#) [سایر](#) [سیاست خارجی](#) [علمی](#) [سلامت](#) [استان‌ها](#) [پژوهش](#) [عکس](#) [چند رسانه‌ای](#) [فرهنگ](#) [سیاست](#) [اقتصاد](#) [ورزش](#) [جهان](#) [جامعه](#)

پیشنهاد سردبیر

از بررسی بزرگترین سرقت‌های هنری جهان تا تولیت رهبر انقلاب که پرماتریدترین اینکس فارسی شد

تقدیر از ایرنا

تبلیغات در جریان بازار باش

همین حالا کلیک کن

عکاسان خبری از جان می‌گذرند تا بهترین‌ها را ثبت کنند- سارا ساسانی*

تهران، ایرنا- اهواز شهری که سالهاست از زمین و زمان برایش می‌بارد و تنش می‌لرزد این بار آماج حملات تروریست‌ها همزمان با رژه نیروهای نظامی قرار گرفت. نیرواندازی شد و تیری در قلب اهواز داغ‌دهنده فرو رفت.

۱۳ مهر ۱۳۹۷ ۱۵:۴۹
۳۳۵۴۲۹۳۵
فرهنگ
ت
ت
۵ ستاره
📄 📷 🐦 📘

برنامهٔ خبری در حال وقوع بود. عکاسان خبری هم در محل حاضر و در حال انجام مأموریت، اغلب عکاسان، عکاسان محلی بودند که در بخش شهرستان های خبرگزاری ها همکاری می کردند. برنامهٔ رژه طبق روال همیشگی اش در این سال ها پیش می رفت که در هنگام رژه سوم صدایی نه عجیب اما غیر منتظره به گوش می رسید؛ صدای مسلسل وار اسلحه، صدای تیراندازی. به مدت 5 ثانیه صدا متوقف می شود اما پس از آن حاضرین متوجه می شوند حمله مسلحانه است و به سمت آنها تیراندازی می شود.

در این لحظه باید ترسید، فرار کرد، پناه گرفت و از این مهلکه جان سالم به در برد. عکاسان می دانند که در این شرایط بحرانی وظیفهٔ حرفه ای آنها ثبت مواقع است. هیچ يك از عکاسان حاضر دوربین خود را غلاف نکردند، آنها شروع کردند به عکاسی، سلاح عکاسان خبری دوربین آنهاست.

رفتار آنها شجاعانه بود، چرا که آنها هم انسان هستند، وحشت می کنند، می ترسند، مضطرب می شوند اما بر تمام این حالات فائق آمدند و کارشان را ادامه می دهند.

در شب این حادثه بیانیه ای از سوی انجمن عکاسان مطبوعات در محکومیت حملهٔ تروریستی اهواز منتشر شد که در پایان این بیانیه، رشادت ها و شهامت عکاسان این رخداد مورد ستایش قرار گرفته و از سوی انجمن عکاسان تشکر و قدردانی شده است. این اقدام در جای خود خوب و قابل تحسین است. اما در اینجا سؤالی در ذهن شکل می گیرد: این که چرا انجمن در مواقع دیگر بیانیه ای در حمایت از عکاسان خبری منتشر نمی کند؟ چرا انجمن با تغییر شرایط جامعه و قصوری که در حق عکاسان خبری می شود بیانیه ای صادر نمی کند؟

این حادثهٔ تروریستی رخداد مهمی بود و باید ثبت می شد، اگر عکاسی در این لحظه قصور می کرد و نمی توانست بر ترس و وحشت خود غلبه کند و عکسی ثبت نمی شد حتماً از سوی دبیر بخش عکس و در مرتبهٔ بالاتر از سوی مدیر مسئول مورد مواخذه قرار می گرفت.

اگر عکاس عکسی را از لحظه ای خاص ثبت نکند و اگر به موقع در محل حاضر نباشد، اگر عکس ها کمی دیر ارسال شوند، اگر عکس ها از کیفیت مطلوب نباشند، اگر عکاس تجهیزات مورد نظر را نداشته باشد، اگر تاغافل عکسی از اشخاص مورد نظر ثبت نکرده باشد، اگر در مواردی مجموع عکس ها باب طبع مدیران خبری نباشد و مسائل دیگر، اگر هر کدام از این موارد اتفاق بیفتند، عکاس مورد مواخذه قرار می گیرد، تعلیق می شود، جریمه می شود و حتی اخراج می شود.

اما اگر عکاس استخدام نشود، اگر قراردادی میان او و خبرگزاری منعقد نشود، اگر بیمه نداشته باشد، اگر تجهیزات عکاسی به او ندهند، اگر حقوق او در موقع مقرر واریز نشود، اگر به او حق مأموریت ندهند، اگر اضافه کاری و مزایا نداشته باشد، اگر حق تصویر باشد و حق تصویر باقی بماند، اگر استهلاک دوربین و تجهیزات او پرداخت نشود، اگر حق تصویر او به موقع واریز نشود یا صلاً پرداخت نشود، اگر حق تصویر او با توجه به تورم افزایش نیابد، اگر دوربین او آسیب ببیند، اگر تجهیزات او خراب بشود، اگر عکس های او منتشر نشود، اگر برخی عکس های او بی دلیل حذف شود و اگرهای دیگر، او نمی تواند به جایی شکایت ببرد جز «انجمن صنفی عکاسان مطبوعات ایران»، تنها مجموعه ای که می تواند حامی عکاسان خبری باشد صنف عکاسان است.

دیدن و ستایش رشادت ها و شهامت عکاسان خبری در يك رویداد تلخ ملی و امنیتی بسیار شایسته و پسندیده است. صدور بیانیه ای در محکومیت يك اتفاق و در ضمیمهٔ آن تشکر و قدردانی از حضور مستمر و تأثیرگذار عکاسان در حادثه و ثبت آن مانعی ندارد و مورد توجه است.

آیا رسالت و وظیفهٔ يك انجمن تنها تشکر و تحسین و توزیع جوایز است. بهتر بود این انجمن در مقابل منتشر نشدن عکس های يك عکاس حاضر در این رخداد و منع آن از سوی مسئول خبرگزاری واکنش نشان می داد، بهتر بود در مورد ضبط دوربین عکاسی یکی دیگر از عکاسان این حادثه واکنش نشان می داد و متنی منتشر می کرد.

فارغ از این رویداد خبری خاص در تمام این سال ها عکاسان از ناامنی شغلی، درآمد ناکافی، آینده ای مبهم در پیش رو، رنج می برند و از آنجایی که اغلب اعضای انجمن به ویژه اعضای تصمیم گیرندهٔ آن، هیأت مدیرهٔ انجمن دبیران بخش عکس در خبرگزاری های مختلف و روزنامه ها و نشریات هستند و از مسائل و مصائب عکاسان خبری باخبر هستند و چیزی از چشم آنها پنهان نیست. انتظار می رفت در این سال ها بیانیه های زیادی از سوی انجمن عکاسان مطبوعات در محکوم کردن تمام کوتاهی ها و بی توجهی ها به عکاسان خبری به ویژه عکاسان حق تصویر و به خصوص عکاسان حق تصویر ساکن در شهرستان ها مدون و منتشر می شد. عکاسان خبری از جان خود می گذرند تا در حرفه شان به بهترین شکل ظاهر شوند و بهترین عکس ها را در طول تاریخ ثبت کنند و تنها اجتماعی که از لحاظ حقوقی می تواند حامی و پشتیبان آنها باشد صنف عکاسان مطبوعات است امیدوارم انجمن صنفی عکاسان مطبوعات ایران این ضرورت را بیش از پیش درك کند و سایهٔ حمایت خود را گسترده تر و پرمایه تر کند.

*عکاس خبری
فراهنگ**9031**

پربازیدها

- صداییشگان بی‌صدا می‌روند/ جای خالی مدیران در مراسم خاکسپاری سعید مظفری
- عاشقانه جاودانه صحنه، زنده می‌شود/ کامران تقی و شیما محمدی در «گازابلانکا»
- سریال «نون خ» از دستور کار تلویزیون خارج شد/ آقاخانلی در «اسباب زحمت»
- اعلام نتایج آزمون ابرتقایی حج تمتع تا پایان مهرماه
- رئیس سازمان حج و زیارت منصوب شد
- نخستین کنسرت مهران مدیری در دبی با مرور خاطرات گذشته
- هومن حاجی‌عبداللهی یکی از گزینه‌های جایگزینی کیایی در «هزار و یک»/ارایزنی ها ادامه دارد
- آیین نکوداشت محمدجعفر باحقی استاد زبان و ادب فارسی در انجمن آثار و مفاخر فرهنگی برگزار شد
- اختلاف در «هزار و یک» جدی شد/ جدایی کیایی از جنابخان
- تنهایی من اتفاق تازه‌ای نیست

وب گردی

عکاسان خبری از جان می‌گذرند تا بهترین‌ها را ثبت کنند

برنامه خبری در حال وقوع بود. عکاسان خبری هم در محل حاضر و در حال انجام مأموریت، اغلب عکاسان، عکاسان محلی بودند که در بخش شهرستان‌های خبرگزاری‌ها همکاری می‌کردند. برنامه رژه طبق روال همیشگی‌اش در این سال‌ها پیش می‌رفت که در هنگام رژه سوم صدایی نه عجیب اما غیر منتظره به گوش می‌رسد؛ صدای مسلسل وار اسلحه، صدای تیراندازی. به مدت ۵ ثانیه صدا متوقف می‌شود اما پس از آن حاضرین متوجه می‌شوند حمله مسلحانه است و به سمت آنها تیراندازی می‌شود.

در این لحظه باید ترسید، فرار کرد، پناه گرفت و از این مهلکه جان سالم به در برد. عکاسان می‌دانند که در این شرایط بحرانی وظیفه حرفه‌ای آنها ثبت موقوف است. هیچ یک از عکاسان حاضر دوربین خود را غلاف نکردند، آنها شروع کردند به عکاسی، سلاح عکاسان خبری دوربین آنهاست.

رفتار آنها شجاعانه بود، چرا که آنها هم انسان هستند، وحشت می‌کنند، می‌ترسند، مضطرب می‌شوند اما بر تمام این حالات فائق آمدند و کارشان را ادامه می‌دهند.

در شب این حادثه بیانیه‌ای از سوی انجمن عکاسان مطبوعات در محکومیت حمله تروریستی اهواز منتشر شد که در پایان این بیانیه، رشادت‌ها و شهادت عکاسان این رخداد مورد ستایش قرار گرفته و از سوی انجمن عکاسان تشکر و قدردانی شده است.

این اقدام در جای خود خوب و قابل تحسین است، اما در اینجا سؤالی در ذهن شکل می‌گیرد؛ این که چرا انجمن در مواقع دیگر بیانیه‌ای در حمایت از عکاسان خبری منتشر نمی‌کند؟ چرا انجمن با تغییر شرایط جامعه و قصوری که در حق عکاسان خبری می‌شود بیانیه‌ای صادر نمی‌کند؟

این حادثه تروریستی رخداد مهمی بود و باید ثبت می‌شد، اگر عکاسی در این لحظه قصور می‌کرد و نمی‌توانست بر ترس و وحشت خود غلبه کند و عکسی ثبت نمی‌شد حتماً از سوی دبیر بخش عکس و در مرتبه بالاتر از سوی مدیر مسئول مورد مؤاخذه قرار می‌گرفت.

اگر عکاس عکسی را از لحظه‌ای خاص ثبت نکند و اگر به موقع در محل حاضر نباشد، اگر عکس‌ها کمی دیر ارسال شوند، اگر عکس‌ها از کیفیت مطلوب نباشند، اگر عکاس تجهیزات مورد نظر را نداشته باشد، اگر ناغافل عکسی از اشخاص مورد نظر ثبت نکرده باشد، اگر در مواردی مجموع عکس‌ها باب طبع مدیران خبری نباشد و مسائل دیگر، اگر هر کدام از این موارد اتفاق بیفتد، عکاس مورد مؤاخذه قرار می‌گیرد، تعلیق می‌شود، جریمه می‌شود و حتی اخراج می‌شود. اما اگر عکاس استخدام نشود، اگر قراردادی میان او و خبرگزاری منعقد نشود، اگر بیمه نداشته باشد، اگر تجهیزات عکاسی به او ندهند، اگر حقوق او در موقع مقرر واریز نشود، اگر به او حق مأموریت ندهند، اگر اضافه کاری و مزایا نداشته باشد، اگر حق تصویر باشد و حق تصویر باقی بماند، اگر استهلاک دوربین و تجهیزات او پرداخت نشود، اگر حق تصویر او به موقع واریز نشود یا صلاً پرداخت نشود، اگر حق تصویر او با توجه به تورم افزایش نیابد، اگر دوربین او آسیب ببیند،

اگر تجهیزات او خراب بشود، اگر عکس‌های او منتشر نشود، اگر برخی عکس‌های او بی دلیل حذف شود و اگرهای دیگر، او نمی تواند به جایی شکایت ببرد جز «انجمن صنفی عکاسان مطبوعات ایران»، تنها مجموعه ای که می تواند حامی عکاسان خبری باشد صنف عکاسان است.

دیدن و ستایش رشادت‌ها و شهامت عکاسان خبری در يك رویداد تلخ ملی و امنیتی بسیار شایسته و پسندیده است. صدور بیانییه ای در محکومیت يك اتفاق و در ضمیمه آن تشکر و قدردانی از حضور مستمر و تأثیرگذار عکاسان در حادثه و ثبت آن مانعی ندارد و مورد توجه است.

آیا رسالت و وظیفه يك انجمن تنها تشکر و تحسین و توزیع جوایز است. بهتر بود این انجمن در مقابل منتشر نشدن عکس‌های يك عکاس حاضر در این رخداد و منع آن از سوی مسئول خبرگزاری واکنش نشان می داد، بهتر بود در مورد ضبط دوربین عکاسی یکی دیگر از عکاسان این حادثه واکنش نشان می داد و متنی منتشر می کرد.

فارغ از این رویداد خبری خاص در تمام این سال‌ها عکاسان از ناامنی شغلی، درآمد ناکافی، آینده ای مبهم در پیش رو، رنج می برند و از آنجایی که اغلب اعضای انجمن به ویژه اعضای تصمیم گیرنده آن، هیأت مدیره انجمن دبیران بخش عکس در خبرگزاری‌های مختلف و روزنامه‌ها و نشریات هستند و از مسائل و مصائب عکاسان خبری باخبر هستند و چیزی از چشم آنها پنهان نیست.

انتظار می رفت در این سال‌ها بیانییه‌های زیادی از سوی انجمن عکاسان مطبوعات در محکوم کردن تمام کوتاهی‌ها و بی توجهی‌ها به عکاسان خبری به ویژه عکاسان حق تصویر و به خصوص عکاسان حق تصویر ساکن در شهرستان‌ها مدون و منتشر می شد.

عکاسان خبری از جان خود می گذرند تا در حرفه شان به بهترین شکل ظاهر شوند و بهترین عکس‌ها را در طول تاریخ ثبت کنند و تنها اجتماعی که از لحاظ حقوقی می تواند حامی و پشتیبان آنها باشد صنف عکاسان مطبوعات است امیدوارم انجمن صنفی عکاسان مطبوعات ایران این ضرورت را بیش از پیش درك کند و سایه حمایت خود را گسترده تر و پرمایه تر کند.

<https://irna.ir/xiqSf4>